

GIJS
MULLER

B&B

KOMEDIE

B&B

Komedie

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: juli 2022
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Haddasah de Boer
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8324-016-9
ISBN Paperback: 978-90-8324-017-6

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Proloog

Sinds ze zich kon herinneren was Monique zwaarder en groter geweest dan haar vriendinnen. Op de kleuterschool en de eerste jaren daarna had ze daar niets van gemerkt. In de laatste klassen van de basisschool drong het pas tot haar door dat ze een beetje anders was dan de andere meisjes. Dramatisch was dat niet, het was niet meer dan een gegeven. Dat ze regelmatig 'dikke' genoemd werd door vervelende jongens stoorde haar niet. Vervelend waren ze toch wel en vriendinnen van haar werden aangeduid met 'beugelbekkie', 'puistenkop' of 'rooie'. Iedereen had dus wel wat.

Pas vanaf de brugklas, toen de meisjes om haar heen rank, slank en prachtig begonnen te worden, werd ze zich ervan bewust dat ze zelf niet bepaald beantwoordde aan het schoonheidsideaal en dat zij daarom heel wat minder aanbeden en begeerd werd dan haar vriendinnen. Aanvankelijk was het feit dat ze eerder rondingen had dan de anderen nog wel een troost geweest, omdat ze daar bij alles wat mannelijk was succes mee had gehad, maar toen de anderen ook borsten en billen kregen, vaak fraaier en begeerlijker dan die van haar, werd zij steeds vaker de lelijke vriendin van de *beauty queen*, die haar alleen maar op sleeptouw nam omdat ze niet alleen op stap durfde. Monique schikte zich in haar lot. Het leven was nou

eenmaal niet eerlijk.

Omdat ze met zichzelf had afgesproken dat ze niet te zwaar was omdat ze te veel at, deed ze dat ook nooit in het openbaar. Op school lunchte ze net als iedereen met twee of drie boterhammetjes en ging ze zich zelden te buiten aan chocola of drop. Zo kon iedereen zien dat die vetrollen niet haar eigen schuld waren en dat ze gewoon aanleg had en dus pech. Dat ze zichzelf thuis dagelijks troostte met eetlepels pindakaas en chocopasta, en stiekem een schatkist vol snoep op haar kamer verborgen hield, wist niemand. Zelfs haar ouders niet. Monique was nou eenmaal zwaarder dan anderen, dat was altijd zo geweest. En je hoorde haar er niet over, dus er was niet zoveel aan de hand. Toch?

Gelukkig begon het toen ze een jonge vrouw aan het worden was, in het uitgaansleven behoorlijk ongepast te worden iemand te bespotten of te beoordelen om zijn of haar uiterlijk – omvang, ras of huidskleur – en werd ze er bijna nooit meer mee geconfronteerd. Ze werd niet meer uitgescholden of bespot door vervelende jongens, maar erg populair was ze ook niet. Hoewel ze heel goed wist dat dat ook met haar uiterlijk te maken had, deed ze alsof dat niet zo was. Omdat ze stiekem ongezond at, was haar huid onrustig en pukkelig en omdat ze niet gelukkig was, straalde ze weinig levenslust uit. Ze kreeg dan ook steeds minder aandacht van het andere geslacht en zo werden de rijken steeds rijker en de armen steeds armer. Sommige meisjes waren

nou eenmaal meer in trek dan andere. *Such is life.*

Toen zich opeens een jongeman aandiende die overduidelijk en ondubbelzinnig zijn oog op háár had laten vallen, gaf ze zich onmiddellijk aan hem over en werd ze stapelverliefd. Dat hij dun, klein en mager was, deed er niet toe, legde ze uit aan wie het maar horen wilde. Daar ging het niet om, het was liefde tussen Dolf en haar en liefde oversteeg alle oppervlakkigheden.

Door hun contrasterende afmetingen waren ze een opzienbarend stel en al snel hadden ze door dat ze zich met zelfspot sterk en onaantastbaar konden maken. Daarom noemde zij hem 'tijger' en hij haar 'muis', een grap die altijd door iedereen gewaardeerd werd. Dat haalde enigszins de angel uit de pijnlijke plek, maar deed toch niet veel meer dan dat. Het was dan ook niet zozeer dat Monique gelukkig was met haar leven, maar ze vond dat ze blij moest zijn met wat ze had. Met wie ze had. Voor iemand zoals zij mocht ze nog behoorlijk in haar handjes knijpen.

1.

Aan het begin van een tot op dat moment onbeduidende dinsdagmiddag kreeg kunsthistorica en antiekhandelaar Patty een nogal zakelijk telefoontje, waarin haar werd medegedeeld dat haar ex Adam onverwacht aan een hartstilstand was overleden. Het was een neef van hem die haar belde, een saaie man die ze weleens ontmoet had en die de mededeling deed op een toon die haar deed denken aan het weerbericht op de radio. 'Het stervensproces heeft maar kort geduurd en hij heeft niet of bijna niet geleden. Denken de artsen.'

'Sjonge,' zei Patty. 'Wat een schrik.'

Schrok ze echt of zei ze maar wat? Ze wist het even niet. Ze was meer dan twintig jaar geleden van zakenman-in-van-alles-en-nog-wat Adam gescheiden. Sindsdien had ze, hoewel ze samen Quinten, hun inmiddels volwassen zoon hadden, nog maar weinig contact met hem gehad. De pijn in haar hart en de woede in haar lijf waren al lang geleden weggesmolten en daarmee ook de interesse in hem als persoon. Ook omdat hij al die tijd maar weinig contact met zijn zoon had gehad. Ze kenden elkaar zelfs nauwelijks. Adam was altijd wel een spannende man geweest, vol leven en energie, maar ook een klein kind, dat altijd weer bevestiging van bestaansrecht zocht in maatschappelijk succes en mooie vrouwen, en nooit verder was gekomen dan dat.

‘Dank je voor je telefoontje, Hubert,’ zei ze. ‘Ik zie je op de begrafenis.’

‘Het wordt een crematie. Dat is toch wat minder bewerkelijk. Dat we geen steen hoeven laten maken en zo, bedoel ik,’ zei Hubert en hij hing op.

Even later zat Patty even in stilte aan een onverwacht zonovergoten keukentafel en werd ze tot haar opluchting wel overvallen door gevoelens van weemoed. Adam was toch haar eerste en enige echtgenoot geweest en hoewel het destijds natuurlijk meer lust en hysterie dan liefde en genegenheid was geweest, zat hij toch nog wel ergens in haar hart, merkte ze. In een klein hoekje dan, een erg klein hoekje. Het afgelopen jaar, dat voor haar door darmkanker behoorlijk dramatisch verlopen was en voor een keerpunt in haar leven had gezorgd, had ze maar weinig van hem gehoord en het had haar verbaasd dat hij haar daar toch nog mee had kunnen kwetsen. Het logische gevolg daarvan was natuurlijk wel dat ze nu hij opeens overleed bepaald niet wenend ter aarde stortte. Nee zeg. Hij had haar genegeerd in barre tijden, nu was hij zelf aan de beurt. Hoewel hij dat nu natuurlijk jammer genoeg niet meer merkte.

Maar goed. Adam was dus opeens dood. Sjonge. Ja, zo ging dat. Hoe zou Quinten op dat nieuws reageren?

‘O jee,’ zei Liz, toen Hubert ook haar belde en haar het droevige nieuws koud mededeelde.

Zonder iets te zien keek ze door het raam uit over het schoolplein vol kinderen. 'Wat erg. Wat verschrikkelijk.'

'Ja, heel erg en heel verschrikkelijk, maar het is niet anders.'

'Een hartaanval, zei je?'

'Zeker. Het stervensproces heeft maar kort geduurd en hij heeft niet of bijna niet geleden. Denken de artsen.'

'Gelukkig maar.'

'Zeker. Daar zijn we heel erg blij mee.'

Blij. Ze zijn blij. Liz zakte op de stoel achter haar bureau, staarde voor zich uit en zweeg. Wat voelde ze? Ze probeerde te voelen wat ze voelde.

'Als je het niet erg vindt, ga ik even verder met mijn bellijstje,' zei Hubert.

'Tuurlijk. Ga je gang. Ik zie je dan zeker nog wel op de begrafenis.'

'Het wordt een crematie. Dat is toch wat minder bewerkelijk. Dat we geen steen hoeven laten maken en zo.'

'O ja, handig. Goed, tot op de crematie dan.'

Drie minuten later kwamen de tranen als vanzelf. Ze waren niet eens van verdriet, wist ze. Ze hilde tegenwoordig elke dag wel even, omdat ze zo onwaarschijnlijk moe was van alles. Invaljuf bleek namelijk nog veel zwaarder dan gewoon een jaar lang je eigen klas hebben. En het was natuurlijk ook gewoon een automatische reactie: iemand was opeens dood en dan ging je huilen. Dat hoorde zo. Al meer dan tien jaar geleden had Adam haar verlaten voor die

irritant knappe half-Marokkaanse en sindsdien waren er alweer flink wat andere mannen in haar leven geweest, dus de schok was gewoon niet zo heel erg groot. Ze had een leuke tijd met hem gehad toen, gedurende een flink aantal jaren zelfs, met veel leuke, wilde avonden. Tot hij opeens op haar uitgekeken bleek te zijn en weer een deurtje verderging. Aanvankelijk was ze daar heftig tegen in het geweer gekomen, met allerlei drama's tot gevolg. Tot ze die zinloze strijd staakte en een opluchtend besluit nam: dat deden mannen nou eenmaal. Dat wil zeggen: de mannen op wie zij meestal viel. Nu ze dat met hem en dus eerder ook met anderen had doorgemaakt, besloot Liz in een helder moment dat ze geen last meer wilde hebben van dat gedrag en ging ze het gewoon kopiëren. Sindsdien gebruikte zij de kerels zoals die haar altijd gebruikt hadden: voor lust, gezelligheid en amusement. En het beviel haar uitstekend. Ze was egoïstisch in de liefde geworden en haar leven was er enorm op vooruitgegaan.

'Wat is er, juf?' Opeens stond Miesje naast haar. 'Waarom moet je huilen?'

'Iemand is dood, Mies.'

'Zielig.'

'Een beetje wel ja. Maar het gaat wel weer hoor.' Liz veegde de tranen uit haar ogen en pakte haar tasje. Snel even de make-up bijwerken. Ze had geen zin het aan de hele klas uit te moeten leggen.

'Mijn konijn was ook doodgegaan, maar ik denk er niet meer aan,' zei het meisje, terwijl ze

naar haar plaats schuifelde.

‘Heel verstandig,’ zei Liz. ‘Je hebt niks aan verdriet. Je wordt er alleen maar ongelukkig van.’

‘*What the fuck!*’ Fadma maaide met haar linkerhand doelloos door de lucht. ‘Wat dan? Hoe dan? Wat is er gebeurd?’

‘Een hartaanval. Het stervensproces heeft maar kort geduurd en hij heeft niet of bijna niet geleden. Denken de artsen.’

‘*What the fuck.* Hij was nog veel te jong, toch?’

‘Zeker. Maar het is niet anders. Je krijgt een uitnodiging voor de crematie. Is je mailadres nog steeds fadmaverschuren@gmail.com?’

‘Ja man. *What the fuck.* Adam dood. Niet normaal gewoon.’

‘Fadma, kom je? We gaan weer verder.’ klonk het vanaf de andere kant van de studio.

‘Ik moet verder. Dank voor je telefoontje. Hoe heette je ook alweer?’

‘Hubert,’ zei Hubert.

‘Bedankt voor het bellen, Hubert. Jezus. Adam dood. *What the fuck.*’

Een paar minuten later stond Fadma gekleed in weer een nieuw setje lingerie zwoel in de camera te kijken, de ogen half terneergeslagen en de lippen licht getuit. Ze was een professional en het leven ging gewoon door. Shit hé, Adam dood. Erg wel.

‘Kan je je bekken iets naar voren kantelen,

Fad?’ Daan, de fotograaf, kwam dichterbij en strekte een hand uit om haar even al dan niet quasivriendschappelijk aan te raken. Als vanzelf deed ze een stapje terug. Daarna duwde ze met een stevige knik haar onderlijf naar voren. Ze werd betaald om bekeken en gefotografeerd te worden en dat aanraken was nergens voor nodig. Waarom wilden die kerels toch de hele dag aan haar zitten? Heel vervelend.

‘Ja zo, prima. Heel sexy. Je hoofd iets naar opzij, maar hou je blik in de camera.’

Ze deed wat haar gevraagd werd. Ondertussen dacht ze terug aan een aantal jaren geleden, toen ze weer eens een tijdje gestopt was met het werk waar ze een haat-liefdeverhouding mee had en met de veel oudere Adam bijna anderhalf jaar lang een enorme hoeveelheid lol had gemaakt. Ja, dat was wel een te gekke periode geweest. Dure hotels en restaurants, veel champagne en regelmatig een lijntje. Het goeie leven, dat was een man die van het leven kon genieten en een vrouw op handen droeg. Totdat hij haar opeens had laten vallen natuurlijk, door zich af te laten leiden door een blondine op de zaak, die net even een knoopje te veel had opengezet. Ze had het ontdekt door berichtjes op zijn telefoon en pakte meteen haar biezen. Daar had ze echt helemaal geen zin in. Wegwezen. En nu was hij opeens dood. Shit hé, dat had nou ook weer niet hoeven.

‘Erf ik nog wat?’ was het eerste wat Quinten vroeg, toen Patty hem aan de lijn had en haar

mededeling had gedaan.

Ze schoot in de lach. Wat een reactie. 'Vast wel. Als hij tenminste niet alles in die mislukte bed and breakfast heeft zitten.'

'Had-ie die dan nog?'

'Ik geloof van wel ja. Ik weet het niet. We krijgen het wel te horen, denk ik.'

'Een beetje erfenis zou me wel goed uitkomen, want mijn geld is op. En ik heb geen zin meer in dat stomme werk. De IT is toch niks voor mij, mam. Ik wil wat anders gaan doen.'

'Alweer?'

2.

De crematie was duidelijk georganiseerd door neef Hubert. Alles verliep volgens het gebruikelijke protocol, van de professioneel bedeesde ontvangst tot het toch altijd weer wat opgeluchte kopje koffie met plakje cake, met daartussenin het collectieve toneelstukje van verdriet. Er werd gesproken door drie oude studievrienden en een onbekende vrouw van in de veertig met een weldadig gevulde bh, wier aanwezigheid en band met de overledene niet verklaard werden. Van wat ze zei werd ook niemand iets wijzer, omdat ze alleen een onbegrijpelijk gedicht voordroeg, dat dankzij haar door tranen verstikte stem ook nog eens nauwelijks te verstaan was. Alle aanwezigen hadden Adam gekend en namen als vanzelf aan dat het hier waarschijnlijk zijn laatste neukertje betrof.

De zware klassieke muziek die tussen de speeches door gedraaid werd, representeerde ook allesbehalve de smaak van de man in de kist, maar er was niemand die zich daarover verbaasde of opwond. Deze crematie was duidelijk een verplicht nummertje voor bijna iedereen en veel emotie en betrokkenheid kwamen er niet bij kijken. Adam had altijd voor zichzelf geleefd en maar weinig contact gehad met zijn familie. Hij was de flamboyante oom geweest die ze eens in de paar jaar, op familieaangelegenheden waar hij echt niet onderuit had gekund, met een fraai

vrouwspersoon aan zijn zijde langs zagen flitsen. En zijn vrienden zagen hem na de studietijd ook bijna nooit meer. Hij was nou eenmaal geen man van het verleden geweest.

Van de drie mannelijke sprekers was het alleen notaris Willem die met zijn woorden nog enige warmte wist over te brengen. Hij slaagde er zelfs in haar nog even te ontroeren. Willem vertegenwoordigde voor Patty dan ook die zorgeloze tijd dat ze jong en knap waren en het leven nog voor zich uitgestrekt zagen. Zij was helemaal in het begin van haar eerste zelfstandige jaren een tijdje met hem geweest, totdat Adam om de hoek kwam zeilen en haar voor zich opgeëist had. Ze was de knapste van haar jaar geweest, dus hij had alles in het werk gesteld om haar de zijne te maken en uiteindelijk was hem dat ook gelukt. Tegen al die uitbundige adoratie en sprankelende levendigheid was ze niet bestand geweest. Willem had toen in stilte een stap opzij gedaan en deed alsof er niets aan de hand was. Ze had hem er nooit naar gevraagd. Het ging gewoon zo, in die periode, destijds, toen alles gratis en luchtig had geleken. En daar stond hij dan nu: een oudere, rustige heer die aardige en warme woorden sprak over de man die hem destijds zijn vriendinnetje had afgepakt. Alleen al daarom vond Patty hem het hoogtepunt van de sobere ceremonie.

Patty was zonder Quinten gekomen, die gewoon geen zin had gehad, zoals hij het uitdrukte. Ze

hadden daar nog wel even ruzie over gemaakt, maar ze had bitter weinig tegen zijn argumenten in kunnen brengen: de man was geen vader voor hem geweest, alleen een biologische verwekker en dat verwekken had hij helemaal voor zichzelf gedaan en niet voor zijn nageslacht. Quinten voelde zich dus niet verplicht, net zoals Adam zich nooit verplicht had gevoeld zijn taken als vader of familiefid te vervullen, zoals hij stelde. Patty had hem gelijk moeten geven en was dus maar alleen gegaan.

De nazit met de koffie en cake kende een bijzonder moment, dat aan de meeste aanwezigen voorbijging. De eerste vrouw van de overledene maakte kennis met de derde, die zich uit eigen beweging aan haar kwam voorstellen. Ze bleken meteen een klik te hebben.

‘Wat ben je prachtig,’ zei Patty uit de grond van haar hart. ‘Hoe heeft-ie het toch weer voor elkaar gekregen?’

‘Hij was nooit saai,’ zei Fadma. ‘En de meeste mannen zijn dat wel, vind ik.’

‘Zo is het. Ik begrijp precies wat je bedoelt.’

Zij namen allebei een glas witte wijn en begonnen een levendig gesprek, wat ze op bozige en jaloerse blikken van Liz kwam te staan, die ze niet zagen of niet wilden zien. Wel hadden ze het al snel uitvoerig over haar en natuurlijk kwam ze er niet al te goed vanaf. Voor Patty was zij de vrouw die haar man van haar afgetroggeld had en voor Fadma was het de ex geweest die haar in het begin van haar affaire met Adam het leven

zuur had gemaakt. De roddels over de vrouw die ze ter plekke tot hun gezamenlijke vijand bombardeerden, brachten nog meer gezelligheid, en ze namen een tweede glas chardonnay. En zelfs een derde. Een beetje aangeschoten en lacherig zagen ze op een bepaald moment Liz de aula verlaten, wat er behoorlijk onbeholpen en onhandig uitzag, omdat er niemand was van wie ze afscheid kon nemen. Gastheer Hubert was namelijk ook al in geen velden of wegen meer te bekennen.

Een vierde glas wijn namen Patty en Fadma toch maar niet. Het was klaar. Adam was dood en verbrand. Het leven van alle anderen kon weer gewoon verdergaan zoals het ging.

3.

Een ruime week na de crematie werden het neukertje, dat Desi bleek te heten, de drie exen en de zoon aan het einde van een donderdagmiddag uitgenodigd in het klassieke notaris-kantoor van Willem, om de nalatenschap te bespreken. Natuurlijk had Adam zijn testament laten opmaken bij zijn oude vriend Willem.

‘Het is bijna alsof hij het aan voelde komen,’ sprak hij plechtig. ‘Drie maanden geleden hebben wij het document samen opgesteld en hij heeft mij toen uitdrukkelijk gevraagd zijn laatste wil na zijn verscheiden aan jullie uit te leggen. Dat dat moment zo dichtbij was, had ik niet verwacht en hij ook niet, neem ik aan, maar dat is nu de realiteit.’

Iedereen zweeg en er werd wat vaag geknikt. Hoeveel Adam bezat was niemand bekend en omdat hij op het moment van zijn dood niet getrouwd was en ook niet bleek samen te wonen met neukertje Desi, kon hij, zoals Willem vervolgens uitlegde – afgezien van het wettelijke kindsdeel voor Quinten – doen met zijn erfenis wat hij wilde.

‘En dat is het volgende.’ De beschaafde zestiger schoof het document uit de grote envelop en legde het voor zich neer. Hij staarde er even naar en keek toen op. ‘Zal ik het voorlezen of samenvatten?’

‘Vat het maar samen,’ zei Patty.

Willem streek even liefhebbend over de papieren die voor hem lagen, alsof hij ze wilde troosten, en leunde vervolgens achterover. 'Dan weet ik het uit mijn hoofd. Adam heeft het de laatste jaren wat minder gedaan dan in de tijd dat het allemaal niet op kon en hij heeft in die periode flink wat van zijn vermogen verloren aan mindere investeringen en niet al te succesvolle projecten. Maar het is schoon allemaal en hij laat dus gelukkig nog wel het een en ander na. Hij heeft besloten tot het volgende: Desirée van der Vlucht mag het appartement dat ze nu bewoont behouden, Quinten krijgt het geld, en de bed and breakfast in Hoogwederzand gaat naar de drie exen. Dat is de samenvatting. De fiscale uitwerking staat in de papieren.'

'Zij krijgen Hoogwederzand? Dat was voor mij! Dat was mijn idee!' riep het neukertje met net zo'n verstikte stem als op de crematie, en haar enorme boezem veerde door een plotseling onrustige ademhaling wild op en neer. 'En ik krijg helemaal geen geld meer? Waar moet ik dan van leven?'

'Daar is geen voorziening voor getroffen. Het spijt me.'

Patty dacht pretlichtjes in Willems ogen waar te nemen, maar nam aan dat zij de enige was die ze zag, omdat ze hem zo goed kende.

Hij keek haar ook even snel aan, alsof hij wist wat ze dacht te zien en haar vermoeden met een blik wilde bevestigen. 'Adam heeft me speciaal gevraagd, Quinten,' vervolgde hij en hij richtte zich op de jongeman in het gezelschap,

'jou behalve zijn geld ook zijn welgemeende excuses aan te bieden. Hij wist heel goed dat hij een egoïstisch en hedonistisch leven had geleid, zoals hij het zelf uitdrukte, en jou daardoor verwaarloosd had. Met dit geld hoopt hij je daarmee een beetje te kunnen compenseren.'

'Om hoeveel gaat het dan?' vroeg Patty, omdat ze vermoedde dat haar zoon te trots was om dat te vragen, maar er ongetwijfeld benieuwd naar was.

'Met aftrek van de erfbelasting komt dat neer op iets meer dan vier ton netto.'

'Wow,' zei Quinten. 'Dat is echt wel geld. Dat komt goed uit.'

'Iets te goed,' sprak zijn moeder quasibitter. 'Kan je weer een paar jaar gaan lopen lanterfantent.'

'En ik krijg helemaal niks? Geen cent?' Desi's borsten gingen zo wild op en neer dat Patty, die schuin tegenover haar zat, het gevoel had dat ze een subtiele koele wind over haar wangen voelde strijken.

'Je mag dus het appartement houden,' stelde Willem. 'Dat is bepaald niet niks.'

'Maar daar zit nog een flinke hypotheek op. Hoe moet ik die betalen?'

Desi keek verontwaardigd naar Quinten, die verbaasd terugkeek. Waarom keek ze naar hem?

'Weet ik veel,' zei hij. 'Met geld dat je verdient met werken misschien? Of is dat een heel idioot idee?'

Het neukertje hapte naar adem. Ze blikte om zich heen, duidelijk op zoek naar steun, maar

trof slechts kille, uitgestreken gezichten.

‘Dus wij krijgen met z’n drieën die bed and breakfast in Hoogwederzand?’ vroeg Liz met een zwak stemmetje in de korte stilte die volgde. ‘En wat moeten we daar dan mee doen?’

Fadma knikte. ‘Ja, dat zit ik me ook af te vragen.’

‘Verkopen en de opbrengst verdelen, lijkt me,’ zei Willem. ‘Het is groot, dus het levert behoorlijk wat op, verwacht ik. Ik vermoed dat jullie er ieder wel ongeveer zo’n bedrag als Quinten heeft geërfd aan kunnen overhouden.’

‘Tuurlijk. En ik mag dan zeker weer op mijn rug gaan liggen voor de boodschappen?’ jammerde Desi, die zich na de vraag onmiddellijk realiseerde dat ze zich verraden had en een kleur kreeg.

Fadma schoot in de lach. ‘Aha,’ riep ze triomfantelijk. ‘Ik dacht al zoiets. Ik had al zo’n gevoel.’

‘Rot op. Jullie hebben helemaal geen gevoel.’ Het neukertje stond wild op, draaide zich om en stampvoette ondanks de hoge hakken met barse stappen het kantoor uit. ‘Klotewijven,’ riep ze nog en ze smeede de deur achter zich dicht.

‘En ik dan?’ vroeg Quinten. ‘Ik wil ook uitgescholden worden.’

Nu was het Willem die in de lach schoot en de drie vrouwen grijnsden met hem mee.

‘Dus ik krijg ook vier ton?’ vroeg Liz met een verbaasde maar blijde blik in de ogen. ‘Wauw. Te gek. Dan ga ik het onderwijs uit. Onmiddellijk. Dank je wel, Adam.’

Patty en Willem keken elkaar even aan. 'En zo is besloten,' zei hij.

'Best netjes,' knikte zij.

'Dat vind ik ook.'

'Vier ton,' knikte Quinten. 'Daar kan je best wel wat mee doen. Over de balk gooien bijvoorbeeld.'

'Als je het maar laat. Tijd om serieus te worden, jongen,' zei Patty. 'En iets van je leven te maken.'

'O jee. Krijg ik iets, word ik er meteen voor gestraft.' Quinten stond op. 'Wie gaat er mee ergens een borrel drinken? Ik trakteer.'

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=B&B>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu – en op verhuizers en erfgenamen – heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

